

הומה ודעת

מרכז ההסברה שע"י ועידת הרבנים לביצור חומות הדת

בין מסנות לרשת פרק ה'

דברי מרן הגרי"ג אדלשטיין שליט"א

יש יצר הרע מסוכן מאד, מכשירים שיש בהם הסתה ליצר הרע ולמלאך המוות וזהו האסון הגדול ביותר שיכול להיות.

ב"ה רוב הציבור אינם שייכים לזה, אבל לדאבוננו יש כאלה שעדיין אינם מבינים זאת, וצריכים לדעת [גם מי שאינו שייך לזה צריך להשפיע על אחרים שיידעו] כי המכשירים האלו הם גיהנום ממש, ששורף את הנשמה, ומרחיק את האדם מן הקדושה, ועל ידי זה נהפך להיות כמו בעל חי, ומי שנתפס לזה נמצא בבעיה קשה מאד.

ידוע גם שמכשירים אלו הורסים את שלום הבית. בית שיש בו מכשירים כאלו, הרי זה בכלל איש ואשה שלא זכו שהשכינה מסתלקת מהן, וממילא נשאר שהאש אוכלתן-אש של גיהנום בעולם הזה רח"ל. וקל וחומר מי שאינו בעל משפחה, בחורים ובנות ישראל, אם מחזיקים ברשותם מכשירים כאלו, הרי זה ממש אש! ואם מכשירים אלו הורסים את שלום הבית, ודאי שזה גם מונע שלא שייך לבנות בית, ומי שמחזיק דברים כאלו, אינו יכול להקים משפחה, רק יכול להיות בית של שבעה מדורי גיהנום. אשרי מי שזוכה לדעת מהו האושר האמיתי, ומתרחק מכל המכשירים האסורים.

ירד מספרם של המקרים בהם האינטרנט היה הגורם המכריע בפירוק הבית. והוא ענה, שאמנם המספר ירד אך לא במידה מספקת. את הגורם לכך הוא תולה בסינונים החלשים. אם אמנם כלפי האינטרנט הפרוץ קיימת מודעות חזקה ביותר להתרחק ממנו בתכלית, אבל לגבי סוג הסינון הקיים אצל אלו שמתחברים לצרכי פרנסתם, קיים טשטוש וערפול מסויים. בסינונים הקלושים קיים ים כל המרכיבים העלולים לגרום לבית להתפרק. והם אכן עשו זאת בהמוני מקרים איזמים.

בחלק מהפעמים היה זה האב שנלכד ברשת, בחלקם היתה זו האם, ובחלקם בנים או בנות שידעו קצת יותר טוב מהוריהם ה"תמימים" איזה מטמון מתחבא מתחת לגשר...

הבעיה אינה מתחילה ונגמרת בפירוק הבית. הבית יכול להישאר כלפי חוץ בתפארתו, אך בפנים פושה בו הריקבון. האינטרנט, ובכללו - אותם סינונים חלשים, יצרו מציאות נוראה של אנשים שכלפי חוץ נראים כרגיל, אך ליבם ונשמתם נמצאים במחוזות אחרים, זרים ומנוכרים.

שאלות או תשובות

"אבל אני חייבת לעבודה דוקא סינון פלוני",
"אבל הבוס מסכים דווקא סינון אלמוני", אבל בחברת התקשורת אמרו לי במפורש שהם שמו לי סינון מעולה..."

במלכודת הזו יש פתיון שקשה להימלט ממנו. כי מי שמתחבר לסינונים הללו, אינו נתקל מיד בתחילה בריכוז של כל האיסורים שניתן להגיע אליהם, וכשמדי פעם נחסם לו דבר הוא עשוי לחוש שיש ממש בחסימה. רק כשהוא נתקל בדברים האסורים הוא מתחיל להבין על מה מדובר, אך אז, פעמים רבות הוא כבר "בפנים", וקשה לו עד מאד לצאת.

בסינונים הללו קיים פתיון נוסף. יש בהם גם מסלול מצומצם המאפשר גישה רק לבנקים, משרדי ממשלה וכדומה, ויש שמתירים לעצמם להתחבר לאותו מסלול. הם יודעים שאת אותם אתרים והרבה מעבר לכך, הם יוכלו לקבל בסינונים המיועדים לציבור החרדי, אבל הם מעוניינים שתהיה להם את האפשרות לכשהם ירצו בכך, להגיע גם לאתרים ממסלולים אחרים שבאותו סינון חלש. וכאן בדיוק נקודת התורפה. עד כמה שאפשר בקלות רבה לעבור מהמסלול המצומצם, ולהגיע לאתרים האסורים, הרי שאין כאן חסימה. יש כאן פתיון שעלול ללכוד ולהביא לאותה ביצה טובענית.

אין תוכו כברו

אחד מבכירי העוסקים בתחום הטיפול בהתמודדות נשאל האם בשנים האחרונות שחרר רה מודעות רבה לבעיית השימוש באינטרנט אכן

לפני כעשרים וחמש שנה פורסמה בחלק מאזורי הארץ הודעת חרום שהזהירה את התושבים משתיית מים מהברז מאחר שנתגלו בהם חיידקים מסוכנים. ההוראות היו לשתות מים רק לאחר הרתחתם. לאחר זמן קצר התברר שכמה מבני אחת המשפחות לקו בדלקת קרום המוח כתוצאה מהנגיפים המסוכנים שהסתובבו במים. מדוע שתיים מהמים שבברז ללא הרתחה? הם נשאלו, "אצלינו בברז", ענה האב, "יש לנו סינון, חשבנו שהוא מסנן גם חיידקים".

פעמים רבות מגיעים לעוסקים בטיפול במקרי התמודדות, בני משפחה של אב או אם שנתפסו ברשת. "היה חיבור לרשת לצרכי פרנסה, אבל לא חלילה לאינטרנט פרוץ, היה לו סינון". וכשהם נשאלים איזה סינון היה, הם מספרים על סינונים חלשים למיניהם שאינם מיועדים לציבור החרדי.

בחלק גדול מהמקרים, הדבר נבע מחוסר מודעות. הם לא ידעו מראש שהסינונים הללו לא מסננים חיידקים.

וכשהם ידעו, פעמים רבות כבר היה מאוחר מידי. הנגיפים הקטלניים כבר חדרו למערכת והשפיעו על המוח ועל הנשמה.

חתול בשק

אצל הרוב המוחלט, קיימת אמנם הידיעה שהסינונים הללו הינם סינונים חלשים, אולם ישנם שקיימת אצלם תחושה שמאחר וכל השימוש באינטרנט מסונן לצרכי פרנסה הוא בדיעבד, הרי שיש סינון שהוא "בדיעבד קטן" ויש סינון שהוא "בדיעבד גדול", ואם במילא אוזנים בבדיעבד, אין הבדל משמעותי אם זה יותר בדיעבד או פחות. אבל זו טעות מוחלטת שמקורה בחוסר הכרת המציאות. הגם שבכל אינטרנט מסונן קיימים חסרונות גדולים, אבל ההבדל בין הסינונים המיועדים לציבור החרדי, לבין אלו שאינם מיועדים לחרדים כדוגמת הסינונים הנזכרים, הוא הבדל שמרים ואריך. לאדם חרדי, מיותר להסביר מדוע נורא להחזיק טלוויזיה. נוצרה מוסכמה סביב מכשיר הצפיה הזה שהוא מחוץ לתחום לחלוטין אצל כל מי שבשם חרדי יכונה. הסינונים הקלושים הללו, כוללים מלבד את אותו מכשיר צפיה טמא גם דברים חמורים בהרבה.

הסיבה שצריך לכתוב מאמר הסברה אודותם, היא רק משום שרבים אינם יודעים מה טומנים בחובם המוצרים הללו, והם לוקחים אותם כ"חתול בשק". רק כשהם כבר בתוך המלכודת הם מגלים שמי שנמצא איתם בתוך השק אינו חתול אלא נמר...

המלכודת

הסינונים הללו מעיקרם לא נועדו כלל לציבור החרדי. הם נועדו בעיקר על מנת לחסום את הדברים החמורים ביותר. רבים מהדברים שהינם בגדר אביזרייהו, כלל אינם אמורים להיחסם שם. כשמדובר על אביזרייהו, זה לא "בדיעבד גדול". זו אש איומה שמכלה את הנפש. זו מלכודת מוות שכל מי ששומר על נפשו ועל ביתו בורה כמטחוי קשת מהסביבה הקרובה אליה.

השאלות הללו עולות ללא הרף, והתשובה לכך מתחלקת לשניים. כאשר המשפטים הללו נאמרים בתור תירוץ ללא רצון לשמוע מעבר לזה, הרי שאין אלו שאלות כי אם תשובות. ועל תשובות, כידוע, לא עונים בתשובות. ניתן רק לענות בשאלה; "האם ברור לך שהתשובות הללו יתקבלו בבית דין של מעלה"?

ולמי ששואל ומעוניין לשמוע, גם לכך התשובה מתחלקת לשניים. ראשית, במישור העקרוני. פרנסה הינה בהחלט נתון חשוב שמתחשבים בו מאד, אבל יש דברים קודמים. מצב שמביא את עולמו הרוחני של האדם להיות חשוף לסיכון ממש, הפרנסה לא תחיר להיכנס אליו. ושנית, במישור הטכני. ברוב מוחלט של המקרים שפנו עם שאלות דומות למוקד היעוץ המקצועי, נמצאו פתרונות מותאמים שעל ידם התאפשר להמשיך לעבוד ללא הפרעות וגם ללא סיכונים.

ההשקעה

יש אחרים שמבררים "האם יש הוראה מפורשת של הרבנים לגבי הסינונים החלשים?" וכאן חשוב לשוב ולהבהיר מסר שעובר כחוט השני בין השורות של המאמרים.

ודאי שיש הוראה מהרבנים. גדולי ישראל כתבו מפורשות כי "יש חסימות שהפרוץ בהם מרובה על העומד" ויש לבדוק היטב במשרדים "אם החסימה שברשותם הינה כדת וכהלכה". ורבני הקהילות פרסמו ופרטו אילו חסימות מוסמכות ואלו לא. אבל הרבנים עצמם מעוניינים שאנשים ירצו לשמור על עצמם ועל ביתם, לא רק בגלל שהרבנים אמרו, אלא גם משום שהבית חשוב להם מאד ולכן הם מרחיקים ומתרחקים מכל דבר שיש בו חשש לנוק.

כשעושים רק משום ההוראה והתקנה, הרי שכשיש נסיון, טבע האדם לחפש את ההיתרים ו"להסתדר" עם התקנה אך כשאדם מעוניין להישמר, הוא מבין שבהיתר הדחוק שהוא מצא הוא פועל כנגד עצמו.

ואולם מאידך גיסא, לולא התקנה והשמירה על קיומה, עלול כל אחד להחליט כראות עיניו ובעיקר כראות רצון לבד, מה לדעתו מסוכן עבורו ומה לא. והמסקנה לא תהיה על פי החלטתו העצמאית, כי הוא לא יחליט לבד, אלא בשיתוף עם היצר שאחת מהתמחויותיו הגדולות היא השתתפות סמויה בקבלת ההחלטות.

בכדי להנצל מהיצר ותחכומיו, העצה היחידה היא לא להתחכם. חשוב להבין ולהכיר את גורם הסכנה ולדעת להישמר, אבל חשוב לא פחות להבין, שגם כשלא מבינים עד הסוף, כדאי להיצמד לדברי הרבנים, ובכל ספק, לשאול דעת תורה אצל הרבנים המתמצאים בענין. רק כך יהיו לנו בבית דין של מעלה תשובות אמיתיות.

כשיודעים שנמצאים ב"מים" חיידקים קטלניים, נצמדים להוראות, ולא מהמרים ומסתמכים על אמירה כוללת ש"יש לנו סינון".

זה דורש לפעמים תוספת מאמץ או חוסר נוחיות, אבל הבית שלנו חשוב לנו יותר מכל מחיר שאנו נדרשים להשקיע עבורו. עלינו רק לזכור שהמחיר אינו תשלום קנס אלא מימון של השקעה. השקעה עבור הנשמה שתישאר טהורה ונקיה.

ניתוק קליטת אינטרנט ממחשבים ללא עלות
ע"י אנשי מקצוע בכל רחבי הארץ 613-613-0722

מקד היעוץ המקצועי לחסימה כהלכה
במקומות העבודה 330-550-1599
יעוץ ותמיכה בהתמודדויות שלוחה 5